

væsentligste; det afgørende for mig er, som jeg har sagt, at der ikke er et enigt FN bag en aktion nu. Det drejer sig om en USA-afgørelse, og det vil altså sige et enkelt lands afgørelse, og deri ligger en farlig udvikling for hele vores udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, men bestemt først og fremmest for FN's fremtid.

FN-Forbundet i Danmark går i sin pressemeddelelse også imod det af principielle grunde, og lad mig kort citere noget væsentligt herfra:

»Hvis en minoritet af lande griber til militære aktioner på trods af modstand fra et betydeligt antal medlemsstater – inklusive andre permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet – vil det være katastrofalt, og det vil kunne medføre en udvidet krig i regionen og helt uoverskuelige konsekvenser.

Baggrunden for dette europæiske initiativ . . . « – altså dette initiativ fra FN-forbundenes side – . . . er, at ingen af FN-forbundene ønsker at gøre Saddam Hussein til en endnu større martyr, end han allerede er blevet. En militær indgriben i Irak giver ingen garanti for, at Saddam Hussein bliver fjernet. Et bombardement vil kun gøre lidelserne for Iraks befolkning større, end de er i forvejen.

Den diplomatiske dialog til løsning af konflikten er ikke opbrugt endnu.

En militær intervention over for Irak kan kun ske efter en vedtagelse i FN's Sikkerhedsråd og ikke som nu, hvor USA optræder som verdens politibetjent. Ved Kuwaitkrisen i 1991 fik FN's Sikkerhedsråd bred opbakning af medlemsstaterne og ikke mindst de arabiske stater til militærinterventionen over for Irak. Dette er ikke tilfældet i denne situation. «

Mange lande mener, at forhandlingens vej ikke er afprøvet tilstrækkeligt. Og der er naturligvis en årsag til, at de arabiske lande denne gang ikke går med: De kan måske bedre se dobbeltmoralen og hykleriet i, at USA pludselig har så travlt med at få FN's resolutioner overholdt.

Det er ikke det, der betyder mest for mig, men det betyder også noget, at der er så meget dobbeltmoral: USA nedlægger det ene veto efter det andet, når der er resolutioner om, at Israel f.eks. skal trække sig tilbage fra besat område, men nu gælder det om at få resolutionen ført ud i livet, ellers skal der straffes.

Det er dobbeltmoral, som jeg forstår det, og det er bl.a. medvirkende til, at jeg har taget den

beslutning, som jeg har. Jeg er ked af det, men sådan er det.

Hardy Hansen (S):

Jeg må som medlem af den socialdemokratiske gruppe også meddele, at jeg ikke kan stemme for beslutningsforslag nr. B 114 på baggrund af, at jeg ikke ønsker, vi skal deltage i den krig, forslaget jo i realiteten giver grønt lys for. Jeg synes, vi har set så mange uhyggelige billeder fra Irak af sultende børn og en forarmet befolkning, og jeg vil ikke være med til at sende bomber ned over Irak, som betyder, at tusinder, titusinder, ja, måske hundredetusinder af den irakiske befolkning bliver slået ihjel. Jeg stemmer nej til forslaget.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Enhedslistens repræsentanter har jo valgt at møde i propagandauniformer her i dag, og efter mine begreber ser det ikke pænt ud. Men det er ikke smag og behag, jeg vil diskutere, det er budskabet på trøjen, som jeg synes er baseret på en grundlæggende misforståelse.

Det problem, Saddam Hussein repræsenterer, nemlig de biologiske og kemiske våben, som han har fremstillet og tydeligvis gerne vil fremstille flere af, er vores allesammens problem. Det er Danmarks problem, det er også FN's problem, og det blev især FN's problem den 23. januar i år, da FN's våbeninspektører måtte meddele definitivt, efter at de havde prøvet at løse deres opgave, at det ikke kunne lade sig gøre. De kunne ikke få lov af de irakiske myndigheder til at gennemføre den opgave, som talrige sikkerhedsrådsresolutioner havde pålagt dem at udføre, og som talrige resolutioner havde pålagt Saddam Hussein at lade dem udføre, og derfor er det ikke rigtigt at beskrive dette som noget, der kun er USA's problem. Det er også vores problem, det er FN's problem, og derfor vil jeg gerne takke for indlæggene og for den brede støtte, beslutningsforslaget har fået.

Meget har ændret sig i de sidste 10 år, og vi står nu efter den kolde krigs ophør over for trusler af en ny karakter. Tanken om, hvad kemiske og biologiske våben kan udrette i de forkerte hænder, er skræmmende, og derfor er det vigtigt, at der sendes et tydeligt signal om, at verdenssamfundet ikke tolererer udviklingen af eller brugen af sådanne våben. Som aktivt medlem af verdenssamfundet er det også Danmarks pligt at tage aktiv del i de situationer, der